GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

— Och var bor hushållerskan?

— Jo, hon bor i grindstugan. Hon flyttade dit, när hon blev bortjagad av gastarne.

— Gloria, vi ha endast farit två mil. Skola vi lyssna till den här gubbens historier och vända om till färjan samt återvända till norden och uppsöka någon annan av edra egendomar eller skola vi fortsätta till Gryphynshold? frågade David.

— Fortsätta till Gryphynhold för all del. Sedan jag hört den här gubbens spökhistorier och lägger dem till tant Agrippinas hemska berättelser, är jag mer än någonsin besluten att fara till Gryphynshold. Förvaltaren kan med all säkerhet ta hand om er, och jag stannar hos hushållerskan.

— Och vad mig beträffar, inföll den gamle negern, så skall jag stjälpa av er och edra saker så snart vi kommit fram till grindstugan, och vända raskt om och fara tillbaka igen. Alla pengar i världen kunde inte förmå onkel Tubal att stanna tillsammans med de döda — åtminstone inte förrän han är död själv.

— Gör som ni behagar, men lät oss veta vad som givit upphovet till dessa löjliga historier.

— Vad som är upphovet? Gastarne äro upphovet! En av gastarne är den där elaka Gryphyn, som mördade sin unga oskyldiga hustru, som han stal från hennes hem och förde till sin egen rövarkula. Hans oroliga ande rusar upp och ned genom hallar och trappor natten igenom och slår i dörrarna och för ovåsen som en ilsken tjur. Och det finnes inte rigtar eller lås nog starka för att hålla honom utestängd. Det är vad som driver folk från förståndet, såsom jag redan talt om för er, unge herre.

— Och är Dyvyd Gryphyns ande den enda gast som driver sitt spel där? frågade David med ett småleende.

— Nej, visst inte! Det är en hel massa av gastar bland. Alla de onda och vilda karlarna av huset Gryphyn, av vilka inte en enda dött i sin egen säng, hålla sina nattfester där. Det gamla huset däruppe är satans tillhörighet och det finns en brunn på gården, som leder direkt till hans stora palats, och alla som bo här i trakten veta att det är sannt.

— Är det någon som har sett gastarne hålla sina nattfester? frågade David med ett nytt småleende.

— Ja, ni kan gärna skratta, unga herre, sade negern i förolämpad ton, men om ni envisas att se för er själv, så vet jag att ni kommer att skratta så lagom i morgon bittida.

— Är det någon, som har sett de där gastarne? upprepade David sin fråga.

— Har jag inte redan sagt det? Hörde inte förvaltaren Cummings och hushållerskan, mrs. Brent, dem, både hörde och sågo dem? Och kastade inte gastarne ut dem ur huset? Och jag själv for förbi där en natt, då jag kom från kvarnen en becksvart natt. Det var varken måne eller stjärnor, och jag skulle inte ha kunnat se någonting, om inte mina ögon blivit vana vid mörkret, förstår ni. Och jag tittade upp mot det gamla huset uppe på klippan, och först kunde jag inte ens se fönsterna, men helt plötsligt såg jag alla fönsterna på framsidan.

Och vid detta rysliga minne teg Tubal en lång stund. Men som ingen av åhörarne gav något uttryck av förvåning, frågade han:

— Och hur tror ni jag kunde se alla fönsterna i den mörka natten?

— Hur kan jag veta det? svarade David.

— V i l l ni veta det?

— Ja.

— J o, v i d s k e n e t f r å n g a s t a r n a s ö g o n.

— V a d?

— Vid skenet från gastarnes ögon, så sant jag är en gammal syndare. Det var en gast vid varje fönster och vid somliga var det två eller flera, både kvinnor och män. Och allas ögon skeho av eld och lyste upp fönsterna.

På nytt gjorde berättaren en lång paus.

Hans berättelse gjorde synbarligen intryck på Gloria, men inte på David Lindsay, som helt lugnt frågade:

— Hade ni druckit något den kvällen, gubbe?

— Vem? Jag? Ni förolämpar mig, unge herre. Jag är en Son av Tempunre och en Broder av Bethelum, sade den gamle negern med mycken värdighet.

— Ah, förlåt mig. Jag ber er verkligen om ursäkt, infoll David.

— Jag har givit er det bästa råd, jag kunde, att ni inte skulle fara till detta djävulsnäste. Men naturligtvis gör ni som ni behagar.

— Ni förstår, att den här unga damen beslutat sig för att fara dit, för klarade David.

— Ja, det har jag, tillade Gloria. Allt vad jag hör om det gamla huset endast styrker mig i min föresats att taga det i besittning. Vi kunna rangera oss för natten, David, med förvaltaren och hushållerskan, och i morgon bittida ska vi slå upp fönster och dörrar i gastarnas borg och låta himlens ljus strömma in, och se om vi inte kunna driva dem på flykten. Vi skola göra en genomgående undersökning, David, för att slå ned mina bopålar här, för tillfället åtminstone, och jag tror inte jag kommer att ångra mig.

KAP. XVIII.

— Här är vägskälet, unge herre, sade körsvennen och stannade sina dragare.

David Lindsay tittade sig omkring.

Till vänster låg en mörk flod med en snöbetäckt dal på andra sidan. Till höger visade sig bräddjupet från Iron Mountain, som tycktes vara klyvt från toppen till basen. Det var en ravin av vilda kringspridda klippor betäckta med dvärgträd, vilket allt framträdde i den halvljusa vinternatten.

— Kallar ni det dar för en landsväg? frågade David, som sökte se klarare framför sig.

— Det är vägen, unge herre, så sant som ni lever. Det är bäst att ni ser er för riktigt innan ni beslutar att besöka den.

David drog sig tillbaka och vände sig till sin följeslagerska.

— Titta ut och avgör själv, om ni vill fortsätta, sade han.

— Jag kan ju gärna göra er till viljes och se mig omkring, svarade hon, men i varje fall är jag fast besluten att väga försöket.

— NÅ? frågade David efter en stund.

— Det ser inte inbjudande ut, svarade hon, men där muläsnorna kunna ta sig fram, kunna vi göra det.

— Kör på! uppmanade David körsvennen.

Men denne följde icke tillsägelsen utan steg långsamt ur vagnen och gick fram till muläsnorna och ledde dem vid betslet.

Det var kanske bäst, att vaxduken över vagnens topp förtog utsikten, så att Glorias mod icke blev nedslaget.

Efter ett brant nedstigande passerade vagnen en bro över strömmen, och de resande hade förnimmelsen av att vägen gick snett uppför bergets sida. När de färdats uppåt ett långt stycke, tittade David fram under oljeduken för att taga grannskapet i betraktande. Han fann, att de höllo på att stiga uppför en brant, smal väg på bergets sida med ett bräddjup bredvid sig, och intet rum för en annan vagn att passera, om de händelsevis skulle möta någon. Han drog in huvudet igen och aktade sig noga för att anförtro sin följeslagerska vad han sett. Ett enda felsteg av muläsnorna eller ett hinder i deras väg — och det skulle ha varit ute med dem allesammans.

Högre och högre upp gick vägen under flera timmar. Därpå började ett nytt nedstigande, helt långsamt, under en timme. Slutligen stannade Tubal sina muläsnor och drog själv andan samt gick tillbaka till åkdonet och sade:

— Här, min unge herre, ha vi grindstugan till spökslottet eller djävulsnästet, vad ni hälst vill kalla det. Och här avlämnar jag er, ty inga rikedomar i hela världen skulle kunna förmå mig att gå ett steg längre och passera genom grinden till helvetet.

— Tyst, tyst, Tubal, begagna inte ett sådant språk i ett fruntimmers närvaro, varnade David, i det han steg ned från vagnen och hjälpte sin följeslagerska att stiga ur.

— Jag begagnar inte sämre språk än vad som står i den goda boken, sade negern. Men hjälp mig nu att lyfta av kofferten!

— Låt oss först se, om det finnes någon uppe vid det här laget i grindstugan, sade David och trädde några steg från vagnen.

Därpå stannade han plötsligt och såg sig omkring. Den dystra scenen omkring honom gjorde ett mäktigt intryck på hans sinne.

— Vilket besynnerligt ställe! mumlade han. Det är vad man tycker sig se i drömmen. Det kunde lika gärna vara en plats på en annan planet.

Det var verkligen en sällsam anblick. Höga bergstoppar reste sig på alla sidor, beklädda med mörka skogar. Närmare och dunkelt synbara i natten lägo klippor av besynnerlig form med spetsiga granar spöklikt utsträckande sina grenar liksom lika många armar, färdiga att fatta de levande varelser, som vågade sig i deras närhet. Längre i bakgrunden till höger, mitt bland klipporna och knappast urskiljbart därifrån höjde sig taket och skorstenarne av Gryphynshold. Den djupa tystnad som rådde var ännu mer egnad att förhöja det dystra intrycket av sceneriet.

David vände sig bort från det med en känsla av förskräckelse för någonting övernaturligt och riktade sin uppmärksamhet på den höga järnporten i stenmuren, som löpte runtomkring den gamla parken på höger hand. Porten var icke låst utan hängde tungt på sina gångjärn och hölls igen av sin egen tygnd. Till höger om dexna port kunde man urskilja konturerna av ett litet hus, vilket utan tvivel var portvaktsstugan. Men intet ljus gav tillkänna, var fönster eller dörar voro belägna.

— Den gamla frun hade gått och lagt sig för flera timmar sedan utan allt tvivel, anmärkte negern, i samma stund som David Lindsay sköt upp porten och ställde sina steg till de vilda cederbuskar, som omgävo portvaktsstugan, och klappade på dörren.

— Vem är där? hördes nästan omedelbart därpå en röst inifrån.

— Ingen som vill'er något ont, missis! ropade Tubal, vilken stod lutad mot muren, men på utsidan trogen sin föresats att icke sätta sin fot, innanför. Ingen som vill er något ont, missis. Ni känner ju mig — Tubal Cumming från färjan. Jag har kört hit en ung herre och en ung dam, som komma på besök till er.

Man kunde höra, att någon rörde sig inne i huset. Snart trängde en ljusstrimma ut genom springan i fönsterluckan, och inom några minuter öppnades dörren av en äldre kvinna, som stannade på tröskeln och höll ett flämtande talgljus över sitt huvud, medan hon utropade:

— Onkel Tubal, pästår ni, att ni fört hit besökare till den här platsen och vid den här tiden på natten? Vilka äro de och vad vilja de?

— Det är vad de själva måste redogöra för, mrs. Brent. Ni tror väl inte, att den här lilla gossen skulle komma in och tala om det för er, svarade Tubal och drog sig tillbaka till sin vagn.

— Säg henne, vilka vi äro, David Berätta allt hon vill veta, sade Gloria och närmade sig.

David Lindsay trädde fram till hushållerskan, och Gloria följde efter.

— Låt mig presentera mig själv och den här unga damen, min fru....

— Vem är ni då? avbröt den gamla kvinnan honom skarpt.

— Den här unga damen är ägarinna till egendomen. Ni skall antagligen känna igen henne, då ni ser henne på närmare håll, ehuru jag hör, att ni ej sett henne, sedan hon var sju år gammal. Jag har den äran att vara hennes man, och mitt namn är Lindsay, sade den unge mannen.

— Vad i all världen säger ni? utbrast den gamla kvinnan och förde ljuset så nära David Lindsays ansikte, att hon nästan svedde hans skägg.

— Se på mig, mrs Brent, och försök om ni kan känna igen mig, sade Gloria småleende.

Talgljuset flyttades hastigt närmare Glorias ansikte och med fara att sveda hennes näsa, medan den gamla hushållerskan ansträngde sig för att urskilja hennes anletsdrag.

— Ja..... nej —— jo..... jag vet verkligen inte. Jag tycker mig känna igen ögonen, men.....

— Låt inte den unga damen stanna här ute i denna skarpa kyla! avbröt henne David. Hon är redan både frusen och trött. Öppna för oss! Vi väntade att finna er i det stora huset men eftersom det blivit stängt och övergivet, måste vi bedja er att ge oss tak över huvudet här.

— Ah, ja, naturligtvis. Kom in. Jag har inte fått något brev från er, annars skulle jag haft allting i ordning för er. Men ni förstår — färjstaden är den närmaste poststationen — det är en god väg dit och vi skicka inte bud efter posten mer än tre eller fyra gånger om året, när förvaltaren, mr. Cummings, skickar in sina rapporter. Jag har inte fått det brev som förkunnade er ankomst. Jag är riktigt ledsen, min fru, att inte ha något bättre att bjuda er på än min egen lilla stuga, men tarvlig som den är ber jag er vara välkommen, försäkrade mrs. Brent och förde de unga in i ett stort rum, där en trevlig stockbrasa sprakade muntert i den öppna spiseln.

— Ah, det gör ingenting, utbrast Gloria trohjärtat. I kväll äro vi båda så uttröttade av en hel veckas resa, att jag tror vi skulle kunna somna var som helst. Jag stannar hos er och mr. Lindsay låter vår körsven visa honom vägen till förvaltarens hus.

— Men det skulle vara stor skada att skilja er två, fastän jag har blott ett bäddrum, rummet över det här. Det finns två sängar där. Jag och min niece sova i en, och den andra står till er tjänst, min fru, om ni är belåten med att ligga i samma rum som vi, ursäktade sig mrs. Brent.

— Ja, det är alldeles förträffligt, försäkrade Gloria, och det skall kännas riktigt skönt att få sträcka ut sig i en säng, då man sovit i sittande ställning fem nätter å rad.

Gloria såg sig om i rummet för första gången sedan hon trätt in. Det var ett stort rum utan några prydnader. Och sedan hon skärskådat rummet vände hon sin uppmärksamhet till den som bebodde detsamma.

Mrs Brent var en lång, mager och mörkhårad kvinna med djupt liggande ögon, som tycktes ha för vana att kasta skygga blickar åt sidan. Hon såg ut att ha blivit skrämd av någon hemsk tilldragelse och fortrarande vara på sin vakt mot ett upprepande av densamma. Hennes hår var alldeles vitt och låg slätt över hjässan och pannan, endast prytt av en enkel linnemössa, knuten under hakan. Hon bar en mörk fotsid klänning utan någon prydnad ens kring halsen eller händerna.

— Det här är en bra tarvlig plats för er att bebo, mrs. Brent, och kan säkerligen icke jämföras med de komfortabla rum, som måste ha anvisats er i huvudbyggnaden, sade Gloria med vänlighet.

— Ah, tala inte om huvudbyggnaden. För all del inte. Ni vet inte... ni k a n inte veta. Men jag kan icke säga något mer om detta ämne i kväll. Här kommer er man.

David hade slagit upp dörren och bar in kofferten med tillhjälp av deras körsven. De satte ner den på golvet, och omedelbart därpå sprang Tubal på dörren ropande åt David:

— Jag skall vänta på er utanför, unge herre, jag kan inte stanna här på några villkor.

David drog på munnen åt negerns förskräckelse och vände sig till Gloria sägande:

— Jag måste lämna er nu. Ni behöver vila framför allt annat, och därför är det bäst att ni genast går till sängs.

Med dessa ord tryckte han hennes hand, bugade sig och lämnade rummet.

Hushållerskan bara stirrade på honom.

— Är detta det sätt, varpå er man tar vasked av er? utbrast hon till sist Aldrig i min tid har jag sett något dylikt.

— Ah, vi förstå varandra fullkomligt, svarade Gloria småleende. Och nu, mrs. Brent, om ni ej har något att invända, låtom oss gå upp till sängkammaren och få litet vila och sömn, ty jag är i stort behov av båda delarna.

Mrs Brent gjorde en jakande åtbörd och hjälpte att bära Glorias kappsäck uppför trappan.

Rummet ovanför var av samma storlek. Det stod sängar i två av hörnen med sängfoten alldeles under fönstren och på var sin sida om ett primitivt toilettbord.

En av sängarne var väl uppbäddad den andra oordnad och redan tagen i besittning.

— Titta hit, uppmanade mrs. Brent med en viskning och närmade sig den andra sängen.

Gloria följde efter henne och varseblev soverskan, som orolig under sömnen kastat av sig en del av täcket och blottat bröst och armar. Det var en mycket ung flicka med fina anletsdrag och späda lemmar, nästan genomskinlig hy och blomstrande kinder samt röda läppar, mycket ljust guldgult hår som föll ned över pannan och kinderna. Hon skulle ha varit en fullkomlig skönhet, om det icke varit för vissa oregelbundenheter i anletsdragen. Ögonbrynen gingo uppåt närmare tinningarne och näsan var för liten och strävade väl mycket i höjden vilket dock gav ett särskilt pikant drag åt hela utseendet. Överläppen var kort och hakan spetsig. Helhetsintrycket var både vackert och fint med en tydlig anstrykning av listighet. Båda armarne voro krökta och händerna knutna, liksom den lilla sovande skönheten drömt sig vara i strid med någon.

— Detta är min niece Phil — Philippa, förstår ni, min fru, och på det här sättet sover hon alltid. Precis som en liten hund eller en katt, som drömmer om slagsmål. Se bara!

Med dessa ord tog mrs. Brent tag i soverskans skuldra utropande:

—Phil! Phil! Vakna upp! Maka åt dig, du håller på att falla ur sängen!

Soverskan gaf till en liten grymtning och vände sig om med en hastig rörelse mot väggen, återtog sin fientliga ställning med armarna och var ögonblicket därpå försänkt i djup sömn igen. Gloria kunde icke hålla sig från skratt och sade:

— Hon ser mycket bra ut och förefaller att vara lätt att komma över ens med, oaktat hennes krigiska attityd i sömnen.

— Ja, det är nog en snäll flicka, men förfärligt svår att hålla reda på.

— Er niece, sade ni?

— Ja, min niece, svarade hushållerskan i det hon drog täcket över den sovande flickan och satte ljusstaken på spiselhyllan.

Därpå, medan de två klädde av sig och gjorde sig i ordning för natten, fortsatte mrs. Brent med sina upplysningar:

— Det finns en hel massa personer med namnet Cummings härikring, alla av god skotsk familj. Har ni aldrig läst om de Röda Comyns och de Svarta Comyns i era skolböcker?

— Jo.

— Nåväl, det är samma släkt Cummings. Jag var en Cummings själv, innan jag gifte mig och bytte om namn. Jag är en stackars ensamstående nu, suckade hon.

— Ja, jag har hört det.

— Jag hade tre bröder, Alexander, som är vårdshusvärd och färjkarl och postmärstare vid Wolf's Gap, som färjstaden egentligen heter. Ralph som är er förvaltare här, och sist stackars Cuthbert, min yngste bror, som var far till den här flickan Phil. Han körde diligensen mellan Wolf's Gap och Hill Top i North Corolina, men han och hans hustru ha varit döda i flera år. Först stannade Phil hos sin farbror vid färjstaden, men som jag inte hade några egna barn, tog jag henne till mig och adopterade henne. Men det är ett förskräckligt ansvar och besvär. Jag skulle hellre vilja uppfostra tio pojkar än en flicka, sådan som den här. Hon rider de vildaste hästar och jagar det farligaste villebråd. Ja, hon rider, skjuter och jagar som en vild indian. Och hon drömmer därom, när hon sover.

— Jag kommer att tycka om Phil, det känner jag redan, sade Gloria. Det är karaktär i den flickan.

Med dessa ord steg Gloria i sin säng och somnade nästan ögonblickligen, uttröttad som hon var av den långa resan. Hon sov till långt fram på förmiddagen, och när hon slog upp ögonen, sken solen in genom de blårutiga gardinerna.

Hon klädde sig hastigt och gick ned för trappan till det lägre rummet, där hon fann mrs. Brent sittande framför eldstaden och sysselsatt med att karda ull.

Sedan hon hälsat god morgon, frågade Gloria:

— Har någon — jag menar, har mr. Lindsay varit här redan?

— Ja, mr. Lindsay och min bror, förvaltaren, voro här redan klockan sju i morse.

— Och var äro de nu?

— De gingo direkt till den gamla byggnaden för att öppna fönster och dörrar och vädra ut. Ja, för mer än tre timmar sen, tillade hon, i det hon hällde té i kannan med varmt vatten för att låta det draga.

— Då, om ni vill vara god och ge mig anvisning på vägen, tror jag att jag skall gå upp till den gamla byggnaden, så snart jag ätit frukost.

— Det är ju inte någon brådska, svarade mrs. Brent undvikande. Sitt ned först och få ett ordentligt mål.

Och därmed gjorde hon hastigt i ordning frukostbordet och satte fram en stol åt Gloria samt såg till att hon började äta.

Den här hjärpen är riktigt delikat, sade Gloria som hade god aptit efter resan och i den friska morgonluften och därför grep sig an av hjärtans lust.

— Ja, den har Phil skjutit. Hon skjöt den i lördags. Hon är åtminstone nyttig till något. Men för var gång hon går ut, är jag i dödlig ängslan, att hon aldrig skall komma tillbaka igen. Kanske aldrig bli hörd av, förrän man hittar hennes beskurna gel i någon bergskreva.

(Forts.)

Relationerna mellan de olika delarna av brittiska världsriket.

(Forts. fr. Sid. 9.)

dan man fruktar, att genom avoghet göra det onda ännu värre. Frågan skall komma upp för grundlig vädring vid den imperiella konferensen som skall hållas i höst.

Premiär Kings svar till Lloyd George år 1923, under den turkiska krisen då den senare frågade om Canada stode redo, för den händelse England skulle behöva hennes hjälp, att "Jag kan intet lova förrän jag frågat parlamentet," är nu historia, nej världshistoria. Det kröner utvecklingen av den nya imperiella principen, förklarar relationerna mellan de olika delarna av det största välde historien känner. Det pekar hän mot den principen att dominierna, ehuru delar av världsriket, dock äro fria enheter inom detsamma, att de hava sin egen vilja, även om deras intressen äro desamma som moderlandets. Det svaret är av ungefär samma innebörd som en faders varning till sitt barn: **"Även om du är ganska säker på att du skall få en sak, som jag kan giva dig, dock innan du tager densamma skall du först hövligt fråga. Det kan ju finnas omständigheter under vilka jag måste vägra dig mitt samtycke."** Det förekommer företeelser och fakta här i världen, som ej kunna klart definieras. Så är fallet med den nya imperiella principen. Den är svår att definiera, men den är ej svår att fatta, förnimma, omfatta. Den vittnar om en ny substans, som uppfunnits, ett nytt element, som upptäckts, eller en ny kraft, som uppträtt i världen. Det, som förut sett sammanhållet endast med kedjor av järn, hava vi svårt att fatta sammanhållna utan synliga band, band, som vi ej kunna se, eller beröra, men dock kunna förnimma och känna. Liksom elektricteten, osynlig och svår-definierad, dock dominerar den moderna världen, så håller detta band, osynligt och svårdefinierat, dock ett stort världsvälde tillsamman. Fria stater i staten! Huru kunna de tillsamman bilda ETT? Fråga mig huru maka och hustru kunna bliva ETT, huru människokroppens olika delar och organer, med så många olika funktioner och behov, kunna bilda ETT. Svaret är svårt att att uttala, men lätt att förstå.

(Forts.)

Ni skall tycka om denna närande, gräddrika cracker—den trogna vännen av talrika pionjärnybyggare sedan 1876.

Mör och färsk dagligen från närliggande ugnar.

Paulin Chambers Co. Ltd.
Est. 1876
REGINA SASKATOON WINNIPEG PORT WILLIAM CALGARY EDMONTON

Blue Ribbon Tea has long since earned its name. It is a winner! The best in its class.

FARM OCH HEM.

HURU SKOLA FRUKTTRÄD GÖDSLAS?

Giv akt på ålder och växtlighet.

Det kan icke förnekas, att man med klok gödsling i mycket hög grad kan inverka på fruktträden i önskad riktning. Om fruktträden i en trädgård på det hela taget gödslas, få de oftast en och samma dosis överlag; hänsyn till de olika trädens fordringar tages sällan. Ett exempel: bredvid varandra stå två träd, det ena är 60 år gammalt, dess krona är tät och risig, det bär rikt, men har upphört att växa, det andra är 6-årigt, fullt av livsenergi, frambringar årligen ½—1 yard långa skott, men nästan ingen frukt. Att dessa båda exemplar ha olika fordringar på näring faller av sig självt, när man närmare tänker på saken, men ute i trädgårdarna händer det sällan att hänsyn tages till de olika individernas fordringar. Gödslas exempelvis endast med ladugårdsgödsel, blir resultatet det, att det äldre trädet i någon mån blir tillfredsställt, under det att det unga uppmuntras i sin starka tillväxt och frukten låter vänta på sig ytterligare några år. Det gamla trädet hade behövt en extra ranson kväve för att det därigenom skulle fås att producera ny ved, som har förmåga att alstra vackrare frukter än den gamla. Sexåringen däremot borde endast fått fosforsyra och kali, men intet kväve, emedan det senare i hög grad befordrar växtligheten, under det att de övriga bidraga till fruktproduktionen.

Det kan synas förenat med mycket arbete att gödsla varje träd för sig, men om vi taga i betraktande, att alla träd äro i behov av fosforsyra och kali och att det endast är kvävet, som i vissa fall är skadligt och i ändra nyttigt, inse vi lätt, att åtminstone gödslingen med konstgödsel ej blir i högre grad försvårad.

Genom klok individuell gödsling, som går hand i hand med sakkunnig beskärning kan fruktodlaren utöva ett mycket stort inflytande på sina träds avkastning. Det vore därför önskvärt, att han mer än hittintills vårit fallet söker betrakta varje träd i trädgården som en individ och ej hela fruktträdgården som en enhet i likhet med t. ex. en klövervall.

EN GOD KUR MOT SÖMNLÖSHET.

Dr. J. H. Kellog skriver i Sundhetsbladet: För att frambringa sömn finns det lyckligtvis många enkla metoder, som äro så verksamma, att de nästan kunna anses vara ofelbara. Ett av de bästa hjälpmedlen är det neutrala badet. Detta består av ett vanligt karbad med en temperatur på 35—36 grader Celcius. Ett bad av denna temperatur har en "vidunderligt" lugnande och sömngivande verkan. Badet kan räcka så länge det är nödvändigt för att frambringa den verkan, man önskar. Det kan stundom vara nödvändigt att uppehålla sig flera timmar i badet. Förr eller senare kommer sömnlusten, och patienten måste då strax stå upp ur badet och till sängs.

Kellog har i många år begagnat detta medel med det bästa resultat. Det har en sömngivande verkan till den grad, att det ofta framkallar sömn, då andra medel slagit fel. Han skriver: "Jag brukade neutralbadet som ett medel mot ingrodd sömnlöshet efter delirium tremens för över 40 år sedan, och har använt det beständigt med utmärkt resultat vid behandlingen av de mest olika former av sömnlöshet." Han tillägger: "En neutral regndusch under 4—5 minuter är lika verksam som ett karbad på en halv timmes tid."

Löskokningsägg hindras att spricka under kokningen, om man håller skeden med äggen en stund över vattnet och låter ångan värma upp dem.

Pudding av kokt kött. Kokt eller stekt kött plockas från benen och males en gång genom köttkvarnen. Det blandas därefter med finhackad lök, en handfull finhackad persilja samt salt och peppar. Kokta, kalla potatisar skäras i skivor, och man lägger varvvis potatis och kött i en smord form, tills den är full. Det översta laget skall helst vara kött. Så slår man litet sky eller buljong över. Puddingen överströs med stötta skorpor och små klickar smör läggas här och där. Den bakas en timme i ugnen. Härtill skysås.

Dansk kålsoppa. 2½ lb. fläskkött (ej för fett), vatten, 1 litet kålhuvud 10—12 potatisar, 2 msk. vetemjöl, 1 msk. smör, salt, vitpeppar. — Fläsket ansas och kokas mjukt i rikligt med vatten. Köttet tages upp och får kallna. Kålen ansas och skäres fint och lägges att koka i fläskspadet. Efter 1½ timme lägges potatisen räskalad och skuren i strimlor. Omedelbart härefter tillsättes vetemjölet utrört i kallt vatten, och soppan får koka minst 10 minuter eller tills potatisen är färdig. En smörklick i, och soppan smaksättes. Den serveras mycket varm, och det kalla fläsket skuret i tunna skivor serveras till på särskilt fat.

PERSONLIGHET I DET EGNA HEMMET.

Planen för de flesta egna hem av medelklass, som byggas i våra dagar, är i allra högsta grad konventionell. Allt är utstuderat, uträknat, undergbart praktiskt, det kan inte vara annorlunda, ty då avlägsnade det sig för långt från det fastställda standardidealet. Nåja, det kanske inte är så mycket att säga härom. Ty sådan är tidens anda. Men nog är det litet originalitet välgörande. Nog är det roligt att komma in i ett hus, där man inte tycker sig känna igen allt och ha varit tusen gånger förr, ett hus där man möts av känslan att vara inte var som helst och hos vem som helst utan i ett hem med särprägel och karaktär, hemma hos en familj med egna tycken och egna behov, ett hem som andas personlighet, inte konfektion. Det behöver inte vara dyrbart och utsökt för det. Rummen kunna vara spartanskt enkla men genom proportioner och färgval skänka ett förnämt intryck, möblerna kunna vara hopplockade från skilda håll och egentligen utan annat värde än det pietet och familjetradition kunna tillerkänna dem, men ändock ge den rätta känslan av hemtrevnad, beboenlighet och sann personlig hemkultur i långt högre grad än det mest utsökta möblemang, som kommit direkt från en fin men nödvändigtvis en smula opersonlig möbleringsfirma.

Naturligtvis är det inte allom givet att skapa sitt hem på detta sätt, att omge sig med denna atmosfär av kultur och trevnad och personlig smak, som genast slår emot en, då man träder över tröskeln. De som inte kunna det, de som heller inte äro nog lyckliga att ha något att taga i arv från ett gammalt hem, av dess mobilier, de få försöka reda sig ändå, och för dem äro möbleringsfirmorna räddningen.

Men i varje fall, där en personlig smak är till finnandes, borde det också vara en medveten strävan att göra denna gällande, vid hemmets byggande lika väl som vid dess utrustning i övrigt, och då är det inte möjligt annat än att denna personliga smak skall ha den inverkan på gestaltningen av hemmet, att det mer smidigt och intimt än vad mången gång är fallet ansluter sig till ägarens person och karaktär.

Det finns tusen saker att tänka på för den som ämnar bygga: val av material, rummens storlek och inbördes fördelning och därtill en otrolig massa vanligen mycket viktiga detaljer, som inverka både på kostnaden och på den framtida trevnaden. Det gäller att inte ta för lätt på saken utan att själv sätta sig in i allt, och då vinner man samtidigt garanti mot opersonlighet i anläggningen, när dess plan liksom varje dess detalj på detta sätt smälts om genom ett personligt grepp på det hela av byggherren.

ANNONSER FRÅN CALGARY, ALBERTA.

HUGILL & O'KEEFE
Advokater & Notarier
Land Bldg. CALGARY, ALBERTA.
Hörnet First St. West & 9th Ave.
John W. Hugill, K. C. Svensk konsul.

Svenska & Norska
Böcker & noveller
Svensk-engelska lexikon
Norsk-engelska lexikon
LINTON BROS.
122 8th Ave., East, Calgary.
Orders pr. post behandlas prompt.

Dr. JAMES ZIMMERMAN
TANDLÄKARE
Mottagningstid: 9 f. m.—5:30 e.m.
eller genom överenskommelse.
810 Herald Bldg., Calgary.
Kontorstel.: M7272; Residenstel.: M6523.

J. J. WISE & CO.
132 8th Ave., East, Calgary, Alta.
Vi föra ett fullständigt lager av överrockar, kostymer, arbetskläder, skjortor, strumpor m. m. Billiga priser. Human behandling.
Kom och se vårt lager och Ni skall bli övertygad.

Alberta Farmland Till Salu.
Jag har väl uppodlat farmland från $10 till $50 per acre i alla delar av Alberta.
A. G. MALM,
130 9th Ave., West, Calgary, Alta.

Prenumerationer och inkasseringar
upptagas av
Mr. Axel R. Mellander,
C-o Svenska Konsulatet, Land Bldg.
CALGARY, ALTA.

Betala Prenumerationen

Önskar Ni Bli Frisk och Stark

Försumma då icke att i TID vända er till Dr. L. K. Leigh, ty han bär med ensamstående framgång behandlat otaliga fall av alla sjukdomar hos män, och hans arvode, inneslutande mediciner, är så lågt, att vilken som helst kan betala det. Tjugufem års oavbruten praktik i behandling av tusentals fall visar att Dr. Leigh åtnjuter välförtjänt förtroende.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt

Närv-, Köns och Blodsjukdomar, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lever, Njurar, Blåsa, Mage och andra organ. Snart sagt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste mediciner. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner skickas till Canada per paketpost.

Rådfrågning, personligen, genom brev eller fråglista, är alldeles kostnadsfri.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska bok som Dr. Leigh skrivit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män och deras följder borde läsas av män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.